

[Pia Kjærsgaard]

imod alle de skærpselser, som har været foreslået i samme tidsrum. Det kommer også til at gøre sig gældende for denne ændring, som også er en skærpelse af borgernes muligheder for at prioritere deres ejerboliger.

Fremskridtspartiet går ind for, at de flest mulig mennesker skal eje deres egen bolig, og derfor ser vi det som vores opgave at gøre låneforholdene så lette og så overskuelige som muligt med det formål, at flest muligt får lov at eje deres egen bolig.

Hvis man ser lidt på realkreditlovens historie, så undrer man sig nok over, at vi i mange, mange år i Danmark gik og brystede os af, at vi havde det fornemste finansieringssystem for fast ejendom i Danmark. Det har ændret sig kraftigt gennem de sidste år, og i øjeblikket er det sådan, at udlandets forståelse for, hvad det danske realkreditsystem går ud på, simpelt hen er lig nul.

De fleste udenlandske finansieringsinstitutter, som man måtte tale med, ville simpelt hen ryste på hovedet, når de så reglerne i den danske realkreditlov, ikke kun fordi de er uforståelige, men også fordi det er komplet umuligt for andre mennesker end danskerne, der er opvokset med dette system, at forstå, at hvis man låner 100.000 kr. og måske om 2-3 år havde tænkt sig at indfri lånet, så er det muligt, at man skal betale 130.000 kr. eller 140.000 kr. for at komme af med det lån.

Det er kun et kuriosum for at fortælle, hvor umulig denne lov efterhånden er blevet. Det bærer mere og mere præg af, at loven og alle de ændringer, der har været, er lavet af skrivebordsgeneraler i et eller andet ministerium, som ikke har nogen som helst praktisk forståelse for, hvordan sådan nogle love virker ude i befolkningen.

Dernæst har skiftende regeringer – som en indskudt bemærkning vil jeg sige, at det undrer os, at firkloverregeringen fortsætter ad socialisternes vej – brugt realkreditloven som regulator og strammingsobjekt for regeringens fejlslagte økonomiske politik. Det er sådan, at vi må sige til os selv: ja, når man ikke kan regulere på den ene måde, så bruger man den anden. Derfor har man nu igennem en lang årrække brugt realkreditloven.

Hvis vi skal gå over til at se på de enkelte paragraffer, så er der en ting, som slår os meget, nemlig at ministerens forslag til ændring af den eksisterende lov og hans be-

mærkninger til lovforslaget ikke rigtig hænger sammen. I bemærkningerne til lovforslaget skriver ministeren, at bestemte ændringer er udtryk for en forenkling af loven. Samtidig kan man læse i de forskellige paragraffer, at godt nok laver man det ens for ejerskiftebelåning og for nybyggeri, men samtidig ændrer man det sådan, at det bliver ens for alle enfamiliehuse og ejerlejligheder. Samtidig ændrer man reglerne for tilbygning således, at de, der dog før var ens, nu bliver forskellige.

Man kan undre sig over, at den boligminister, som Fremskridtspartiet havde en lille smule forhåbning til, da han tiltrådte, vil lægge navn til sådan et forslag.

Man kan være enig eller uenig i regeringens sigte, at borgerne skal spare mere op, og når de ikke gør det frivilligt, ja, så må de gøre det ved tvang. Det kan man godt være uenig i. Man kan også være enig i det, men det fritager ikke boligministeren for den forpligtelse, at lovens teknik gerne skulle hænge sammen, og det gør den ikke.

Samtidig må vi i Fremskridtspartiet vende os kraftigt imod den stigning, der sker i provenuet, når man køber en ejerbolig. Det kan ikke være rimeligt med alle de afgifter og skatter, denne regering har pålagt befolkningen, at man nu yderligere siger til dem: hvis I har tænkt jer at købe et hus eller en ejerlejlighed eller et sommerhus til omkring 500.000 kr., så skal I være klar over, at jeres nettoudgifter i de første mere end 10 år vil stige med 6.000 kr. pr. år, og det er vel at mærke nettoudgifter, for afdragene kan ikke trækkes fra i skat. Det vil sige, at den familie skal tjene mere end 12.000 kr., dvs. mere end 1.000 kr. mere om måneden, for at være stillet ligesådan, som de ville have været, hvis de havde erhvervet deres ejendom for 8 dage siden.

Det er ting, Fremskridtspartiet vender sig kraftigt imod. Derfor kan vi kun undre os over, at boligministeren ikke, inden han satte ikrafttrædelsesparagraffen på, har gjort sig den ulejlighed at tale med skatteministeren. Det virker lidt mærkeligt, at det her skal være et samlet hele, regeringens såkaldte kartoffelkur. De enkelte lovforslag har forskellige ikrafttrædelsesdatoer. Det må regeringen sådan set selv om. Vi vil i alle tilfælde stille nogle ændringsforslag, således at ingen af forslagene får tilbagevirkende kraft, og hå-